

Gř v Bratislavě nař. rozhodnutím odvolání zamítlo podstatně z důvodu, že smlouva uzavřená s městem T. vztahuje se toliko na osvobození firmy od obecních přírážek, patřících městu, nikoliv však obecních přírážek náležejících osobě třetí, t. j. zvláštnímu fondu zřízenému podle § 10 zák. č. 77/1927 Sb.

Nss, uvažuje o stížnosti firmy do tohoto rozhodnutí podané, musí se z povinnosti úřední především zabývatí otázkou, bylo-li gř k vydání nař. rozhodnutí podle zákona příslušno. V tom směru uvážil: Stěžující si firma svým odvoláním, jak z jeho znění nepochybně se podává, bránila se toliko a jedine proti předepsání obecní přírážky pro zvláštní fond, popírajíc svoji přírážkovou povinnost. V tomto smyslu také žal. úřad odvolání pojal a vyřídil. Ač ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhoduje o rekursu proti plat. rozkazu gř v Trenčíně, byly předmětem jeho rozhodování skutečně toliko námitky proti předpisu obecní přírážky. Ježto stížnost v tomto směru obsah rozhodnutí žal. úřadu správně postihuje, nezakládá mylné označení žal. úřadu, že vyřizuje rekurs do platebního rozkazu gř č. 6384, podstatnou vadu řízení.

Podle ustanovení § 5 zák. č. 77/27 Sb. o odvolání proti výměře obecních přírážek rozhoduje, nejde-li o přírážky k dani pozemkové, vybírané obcemi, — o kterýžto případ tu nejde — s konečnou platností finanční úřad I. stolice. Okolnost, že jest část obecních přírážek ku všeobecné a zvláštní dani výdělkové podle § 58 odst. 6 a § 85 odst. 6 zák. č. 76/27 Sb., resp. podle § 10 odst. 3 zák. č. 77/27 Sb. odváděti zvláštnímu fondu podle posléz cit. zák. ustanovení zřízenému, na charakteru přírážek jako přírážek obecních — jak jasně patrné z dikce cit. předpisů — ničeho nemění. Šlo-li zde tedy o odvolání proti výměře obecních přírážek, nebyl finanční úřad II. stolice příslušen o něm rozhodnouti. Učinil-li tak přes to, dopustil se podstatné vady řízení, pro niž bylo jeho rozhodnutí podle § 6 zákona o ss zrušiti, aniž se mohl soud zabývatí jednotlivými námitkami stížností uplatňovanými.

Č. 11.599.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em: Ustanovení § 4 čes. obec. zř. neposkytuje obci žádající za změnu hranic připojením území obce jiné, která se změnou nesouhlasí, právního nároku na povolení změny.

(Nález ze dne 14. prosince 1934 č. 23.546.)

V ě c: Obec K. (adv. Dr. František Gremmer z Prahy) proti ministerstvu vnitra o změnu obecních hranic.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zemský úřad v Praze, slyšev zv, povolil výměrem z 24 srpna 1929 k žádosti obce K. podle § 4 čes. obec. zřiz. změnu hranic mezi obcemi K. a N. vyloučením části území z obvodu obce N. a připojením jejím k obvodu obce K., a to v mezích hranic v dotyčném výměru blíže popsaných. Na odvolání obce N. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výměr zemského úřadu a nevyhověl žádosti obce K., jelikož pro povolení změny hranic, které se obec vůči obci N. dožaduje, není zvláště závaž-

ných důvodů, obec N. by pak utrpěla značný úbytek na své přírážkové základně a tím citelnou ztrátu hospodářskou.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil se nss především zabývati otázkou, může-li stěžující si obec vůbec důvodně tvrditi, že bylo nař. rozhodnutím zasaženo do okruhu jejich subjektivních práv.

V té příčině bylo uváženo toto:

Stížnost vychází z názoru, že změna hranic obcí podle § 4 odst. 2 čes. ob. zř. není dána do volné úvahy úřadu, jenž o změně rozhoduje, nýbrž že ji lze povolití jenom potud, pokud se tím obci změnou dotčené neznemožňuje plniti zákonné její úkoly v působnosti vlastní i přenesené. Z toho ovšem dovozuje pak dále, že — je-li tento předpoklad splněn — má druhá obec za změnu žádající právní nárok na to, aby změna sloužící jejímu hospodářskému posílení byla povolena aspoň tehdy, má-li toho zapotřebí k řádnému plnění svých úkolů.

V prvním směru základní názor stížnosti je ovšem ve shodě s ustanovením § 4 čes. ob. zř., jak je vyložil nss ve svých nál. Boh. A 8549/30 a podobně ohledně Moravy Boh. A 8575/30, dovodiv tam, že i při změně hranic má obec zachována býti v takové struktuře, aby byla s to, aby plnila úkoly, které zákon na obec vznáší, čili, že zmenšení obecního území změnou hranic obce je přípustno pouze potud, pokud se obci, jejíž území se zmenšuje, neznemožňuje plniti úkoly na ni vznesené.

Než dedukci, kterou stížnost z této zásady činí na druhou stranu v ten smysl, že i obec, která za účelem svého hospodářského posílení změny hranic se dožaduje, má za onoho předpokladu nárok na to, aby její území bylo na úkor jiné obce zvětšeno, nemohl soud uznati správnou. § 1 čes. ob. zř. stanoví jako zásadu, že nynější obce místní zůstanou i nadále obcemi místními, pokud se v nich způsobem v zákoně tomto předepsaným nějaké změny neučiní. Jaké změny to jsou a za jakých předpokladů jsou přípustny, určují následující §§ 2—4. Ze spojitosti těchto paragrafů s §em 1 je patrné, že tento předpis garantuje nejen další existenci dosavadních místních obcí jako samostatných samosprávných celků, nýbrž že zachovává i jejich dosavadní územní rozsah, pokud v něm nenastane změna způsobem stanoveným v § 4. Z § 4 lze pak ovšem — jak dovozeno v cit. prejudikátech — vyvoditi, že není přípustno proti vůli obce zmenšiti její území tak, že by jí bylo znemožněno plniti úkoly novým obecním zřízením na obec vznesené; naproti tomu není v něm sebe menší opory pro výklad, že by chtěl výjimkou ze zásady § 1 dáti obci nárok na to, aby její území, jak je obecní zřízení z r. 1864 zastihlo a §em 1 zachovalo, bylo rozšířeno. Z toho, že změna hranic po zákonu je jen za určitých předpokladů přípustná, neplyne ještě logicky, že — jsou-li tyto předpoklady splněny — povolena býti musí. Takovýto nárok musil by proto výslovným předpisem býti uznán. Bylo již podotknuto, že předpisu takového v § 4 ob. zř. není, a naopak z ustanovení § 94 čes. ob. zř., že obec nemající prostředků k plnění povinností, z působnosti samostatné a přenesené vzcházejících, má býti spojena s jinou, aby s ní měla společnou správu záležitostí svých, pokud nenabude potřebných prostředků, je patrné, že obecní zřízení pamatuje i na případy, kde obec nemá prostředků k plnění úkolů zákonných, nevidí však korektiv v rozšíření jejího území na úkor jiné obce, nýbrž naopak ve spojení jejím s jinou obcí ke společné správě.

Závěru tomuto svědčí posléze také úvaha, že, kdyby změny hranic bylo povoliti vždy, když obec, jejíž území se zmenší, není ohrožena v plnění svých úkolů, a kdyby obci hospodářsky slabší přiznáván byl nárok na povolení změny hranic vůči obci hospodářsky silnější, byla by tím dána možnost, aby obec, zavinivší svou hospodářskou tíseň, rozšiřovala své území na úkor obce jiné, jejíž hospodářská zdatnost podмінěna byla pečlivým vedením obecního hospodářství. Takovým způsobem by obec finančně prosperující mohla býti zbavována postupně jednotlivých částí území a tím i zdrojů svých příjmů na prospěch okolních obcí méně pečlivě spravovaných, a na konec by zůstala omezena na minimum svého území, jen když by vzhledem k jejímu pečlivému hospodářství finančnímu se dalo ještě souditi, že stačí k plnění úkolů vlastní a přenesené působnosti.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že ustanovení § 4 čes. obec. zřiz. neposkytuje obci, žádající za změnu hranic připojením území obce jiné, která se změnou nesouhlasí, právního nároku na povolení změny.

Nemá-li však obec právního nároku na povolení změny hranic, nemůže důvodně tvrditi, že rozhodnutím správního úřadu změnu tu odírajícím bylo porušeno její subjektivní právo (§ 2 zák. o ss.). S hlediska toho jeví se veškeré věcné námitky, které stížnost formuluje proti nař. rozhodnutí, bezdůvodnými, a nemohly by také ve stížnosti uplatňované vady řízení, ani kdyby se ukázaly pravdivými, přivoditi zrušení nař. rozhodnutí, jež obec pro nedostatek subjektivního práva s úspěchem nemůže brátí v odpor.

Č. 11.600.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní (Slovensko): I. I samostatný živnostník může býti v relaci k jinému podnikateli (hlavnímu) v poměru podpodnikatelském ve smyslu 2. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917. — II. K výkladu pojmu »dílčí podnikatel« ve smyslu § 170 odst. 1 zák. č. 221/1924.

(Nález ze dne 14. prosince 1934 č. 23.573.)

V ě c: Fma Bratří S. v M. proti zemskému úřadu v Bratislavě o ručení za pojistné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okresní nemoc. pojišťovna v H. předepsala záručním platebním výměrem z 8. května 1927 stěžující si firmě jako hlavní podnikatelce za období od května 1926 do března 1927 nemocenské, invalidní a starobní pojistné úhrnnou částkou 3.257 Kč 56 h, dluhované zaměstnavatelem A. Odvolání, jež podala st-ika proti tomuto výměru, okresní úřad v Humenném zamítl v podstatě z těchto důvodů: Podle § 170 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. ručí za pojistné společně a nerozdílně spolupodnikatelé a dílčí podnikatelé. Odvolatelka tvrdí, že A. nebyl ani spolupodnikatelem ani dílčím podnikatelem, ale byl s ní v obchodním styku. Podle vlastního doznání odvolatelky a na základě provedeného šetření je prokázána spolupodnikatelská činnost v poměru dílčího podnikatele, a proto bylo nutno takto rozhodnouti. Zemský úřad v Brati-